

eningen af den Overenskomst om Arbejdstiden, der sluttedes i Maj 1919. Vi er naturligvis i og for sig ikke forbavsede over, at man fra den nuværende Regerings Side ikke har ment at burde opfylde den internationale Pligt, som efter vor Mening paahviler Danmark. Jeg nævner det blot for den historiske Ordens Skyld. Det er den Form for Parlamentarisme, som man altsaa under det nuværende Flertal mener at kunne praktisere. Som sagt, naar vi fremsætter Forslaget nu, til Trods for at vi ellers havde overvejet at vente dermed, da det dog neppe kunde ventes at føre til noget under de herskende Forhold, er det, fordi Arbejdsgiverforeningen ved Nytaar har fremsendt en Opsigelse af den gældende Overenskomst, og dermed er vi inde i en Situation, hvor Arbejdstidsspørgsmaalet kan føre til Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, Stridigheder, som ogsaa er til Skade for Samfundet. Der er utvivlsomt andre end de direkte interesserede Parter, som kommer til at lide under de Vanskeligheder, som eventuelle Arbejdstandsninger kunde medføre, og det er dog det mest nærliggende, at hvis Arbejdsgiverforeningen for Alvor vil sætte noget ind paa at ophæve Overenskomsten af Maj 1919, vil der fra Arbejdernes Side ikke blive sat mindre ind paa at bevare denne Overenskomst. Saa er man jo ude i Stridigheder, og det forekommer mig, at Samfundets Interesser byder at gøre, hvad der er muligt, for at afværge en saadan urimelig Konflikt, som det vilde være. Det forekommer os unægtelig, at det vilde være urimeligt, om man skulde strides paa dette Omraade. Det forekommer os mere naturligt at gaa til en Lovfæstelse af 8 Timers Arbejdsdagen, hvad man efter vor Mening er forpligtet til i Henhold til internationale Aftaler, som andre Lande i Tillid til, at det vilde blive en almindelig international Regel, har ratificeret.

Den Anskuelse er navnlig i den senere Tid kommet frem, at man maatte forsonse sig med at opgive 8 Timers Arbejdsdagen, al den Stund vi i Danmark ikke kunde bevare en Arbejdstid af en Længde, som man ikke havde andre Steder. Jeg ved ikke, hvad det er, man har støttet disse Udtalelser paa. Der blev ved den Overenskomst om Løn og Arbejdsforhold, som sluttedes sidste Foraar, i Anledning af lignende Formodninger, som var fremsat under Forhandlingerne, Enighed mellem Parterne, Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbunds Repræsentanter — og det fik Tilslutning af Forligsmanden —, om at danne en Kommission, et Udvalg, som skulde foretage

en Undersøgelse af, hvorledes det internationalt stod til med 8 Timers Arbejdsdagen. Det er mig bekendt, at denne Kommission har indsamlet et omfattende Materiale, som derefter er behandlet af Kommissionens Sekretær, og da det altsaa er under Forligsmandens Ledelse, denne Virksomhed foregaar, maa jeg jo antage, at de Oplysninger, der foreligger, er temmelig uangribelige. I Henhold til de Oplysninger, der er fremskaffet paa den her nævnte Maade, er der 15 europæiske Lande, som har lovbestemt 8 Timers Arbejdsdag. Den er lovbestemt i Belgien fra 1. Oktober 1921, i Holland ved Lov af 1919, ændret paa visse Punkter i 1920, i Czekoslovakiet fra 19. December 1918, i Frankrig fra 23. April 1919 med Ændringer af 1920 vedrørende Søfolk, i Svejts fra 27. Juni 1919, i Tyskland fra 23. November 1918, i Østrig fra 1918, i Spanien fra 1. Oktober 1919, i Luxembourg fra 14. December 1918, i Polen fra 18. December 1919, i Bulgarien fra 1919, i Jugoslavien fra et Tidspunkt, som jeg ikke kender nærmere, i Sverige fra 17. Oktober 1919, i Norge efter en Lov, hvis Dato jeg heller ikke kender, og endelig har Grækenland ratificeret Washington-Konventionen i 1921, men saaledes, at 8 Timers Arbejdsdagen først træder i Kraft 1. Juli 1924. Altsaa, selv i Grækenland, som man heroppe ikke tillægger nogen større Betydning i Retning af Sammenligninger med Hensyn til industrielt Liv, som vi kender — selv der har man dog altsaa gennemført Washington-Konventionen og fastsat den 8 Timers Arbejdsdags Ikrafttræden til 1. Juli næste Aar. De øvrige 14 Lande, jeg har nævnt, har altsaa gennemført Love i denne Henseende, og disse Love bestaar fremdeles.

Der er nogle enkelte Lande, der ikke har ratificeret Konventionen og ikke har gennemført 8 Timers Arbejdsdagen. Blandt disse er England, hvorom der i det samme Sæt Oplysninger, som jeg støtter mig til, findes oplyst, at 8 Timers Arbejdsdagen gælder der, idet den er gennemført ved Overenskomster i Haandværk og Industri og en Række andre forskelligartede Virksomheder. Lignende Oplysning gives fra Italien, fra Ungarn og fra Letland, hvor altsaa ikke ved Lov, men ved Overenskomst, 8 Timers Arbejdsdagen gælder. Ved Siden af disse Lande kommer altsaa Danmark, som heller ikke har ratificeret Overenskomsten, og som altsaa staaar paa samme Stade som Letland og Italien. Det er der maaske ikke noget at sige til, men det vilde dog være rimeligere, om vi stod ved Siden af de Lande, med hvilke vi direkte konkurrerer, og Begrun-